

Γιατί στη ζωή δεν είναι πάντα όλα άσπρα ούτε πάντα μαύρα. Είναι και τα δύο. Μαθαίνουμε να αντέχουμε στις δυσκολίες και στα εμπόδια και να τα ξεπερνάμε.

Ήταν εφτά το πρωί, το ξυπνητήρι ήχησε στο δωμάτιο που κοιμόταν και πλημμύρισε τον χώρο με μουσική. Είχε κοιμηθεί αργά χθες το βράδυ, καθώς ξενύχτησε μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή κάνοντας πρόβα ξανά και ξανά το κείμενο που έγραψε για να προετοιμαστεί για την αυριανή συνέντευξη. Αυτή τη δουλειά την ήθελε τόσο πολύ και θα προσπαθούσε με νύχια και με δόντια για να καταφέρει να την κερδίσει. Κοίταξε το ρολόι, έκλεισε το ραδιόφωνο και σηκώθηκε αποφασιστικά από το κρεβάτι. Φόρεσε τη ρόμπα της και άνοιξε τη μπαλκονόπορτα για να μπει λίγος φρέσκος αέρας στο δωμάτιο. Κατευθύνθηκε προς το μπάνιο για να ρίξει λίγο κρύο νερό στο πρόσωπό της, μπας και ξυπνήσει. Κατέβηκε στην κουζίνα έπειτα, έφτιαξε καφέ και αφού τον ήπια γρήγορα, άρχισε να ετοιμάζεται. Δεν ήθελε να αργήσει και να προξενήσει κακή εντύπωση. Μετά από κάποια λεπτά αναποφασιστικότητας, ντύθηκε, βάφτηκε και παίρνοντας τη τσάντα και τα κλειδιά του αυτοκινήτου κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και μπήκε βιαστικά στο αυτοκίνητο. Έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Το μυαλό της χαλάρωσε λίγο και άρχισε να κάνει λογισμούς. Σκέφτηκε τη ζωή της, όλα αυτά που είχε κάνει αυτά τα χρόνια. Το μόνο που ήθελε πάντα ήταν να έχει τη δύναμη να μπορεί πάντα να αντέχει. Να αντέχει τον πόνο, τους σκληρούς αποχωρισμούς, τις μεγάλες αλλαγές, ακόμη κι εκείνα τα ψυχρά βλέμματα. Ήθελε να δείχνει αγέρωχη και άτεγκτη όταν βαλλόταν από παντού, να μαζεύει τα κομμάτια της ένα ένα και να προχωρά με φαινομενική απάθεια και ψυχρότητα, κρύβοντας κάτω από αυτά τα δάκρυά της και την ψυχή της που ήταν ματωμένη. Μα, σκέφτηκε, ποιος θα έδινε σημασία ούτως ή άλλως; Ποιος θα κοίταζε κάτω από την επιφάνεια; Είχε συνηθίσει πια χρόνια τώρα να αντέχει κάθε μικρή, μα πολύ επώδυνη γρατσουνιά που τραυμάτιζε όλες τις πτυχές του είναι της. Ήξερε πως αυτό που έδειχνε στους άλλους δεν ήταν κάτι ψεύτικο. Ήταν ο ίδιος της ο εαυτός, αυτός καθεαυτός. Απλώς, οι σκληρές μάχες που έδινε καθημερινά με τους δικούς της δαίμονες ήταν αυτές που την άλλαξαν και την έκαναν να μοιάζει με κάτι ξένο. Ακόμη και τώρα συνέχιζε να παλεύει κάθε μέρα. Όλοι οι άνθρωποι εξάλλου θέλουν πάντα να μπορούν να αντέχουν απέναντι σε όλα όσα τους προκαλούν πόνο, αν και ξέρουν πως ποτέ δε θα καταφέρουν να αποτινάξουν από πάνω τους την προσωπική τους ευαισθησία που, ανάθεμα κι αν βοήθησε ποτέ κανέναν να προχωρήσει μέσα σε αυτόν τον κόσμο που είναι γεμάτος θεριά. Δε θα άλλαζε όμως εκείνη γι' αυτούς, έλεγε πεισματικά στον εαυτό της. Ας έρχονταν εκείνοι, έστω και για λίγο, στη δική της θέση. Αυτή γνώριζε καλύτερα από τον καθένα ότι σίγουρα δε θα μπορούσε πάντα όταν θα το ήθελε, για οτιδήποτε· αλλά θα τα κατάφερνε σφιγγοντας τα δόντια και ματώνοντας τα χείλη. Τι ήθελε και τα σκέφτηκε αυτά τώρα; Σήμερα ήταν μια καινούργια μέρα. Άνοιξε το ραδιόφωνο και αφέθηκε στο απαλό αεράκι του Φθινοπώρου. Ακούστηκε η φωνή του εκφωνητή: "Δευτέρα, σήμερα. Μια νέα εβδομάδα αρχίζει, αδράξτε τη μέρα και ξεκινήστε δυναμικά"!